

Arrest

nr. 73 746 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. D., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 2 februari 1986 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Op 21 juni 2006 huwde u officieel met E. T. (...) (O.V. X).

Uw ouders baatten een winkel uit in algemene voedingswaren, die gelegen was in het dorp Shatoi. Naast uw studies aan de olie-universiteit in Grozny en uw werk als bewaker bij de militaire bank in Shatoi, verkocht u ook goederen uit de winkel van uw ouders aan de rebellen. U startte hiermee begin 2008.

Uw problemen begonnen toen u in januari 2009 een convocatie kreeg om u op 12 januari 2009 aan te melden bij de ROVD van de Leninwijk te Grozny, mogelijk omdat u goederen verkocht aan de rebellen. U nam deze convocatie echter niet ernstig en ging er bijgevolg niet op in.

Op 31 januari 2009 werd u in Grozny door de politie gearresteerd toen u een taxi wilde doen stoppen om naar huis te gaan. Die namiddag was u naar de universiteit gegaan om er te studeren voor uw examen. Toen u aan de kant van de weg op een taxi stond te wachten, stopte er plots een wagen naast u. U werd in de wagen geduwd en vervolgens met een zak over het hoofd naar een politieafdeling overgebracht. Daar werd u ondervraagd over uw handelsactiviteiten en uw banden met de rebellen. Eerst ontkende u alles, maar na enkele slagen gaf u uiteindelijk toe dat u goederen verkocht aan rebellen. U zei dat u 1 keer per maand goederen aan hen leverde, maar u niet wist wie deze mensen precies waren. U beloofde echter dat u de politie zou inlichten de volgende keer dat u door hen zou worden opgebeld. Uw belagers stemden hiermee in en lieten u de volgende dag gaan. Ze brachten u geblinddoekt naar het Minutkaplein in het centrum van de stad, van waaruit u een taxi naar huis nam. Omwille van uw verwondingen kon u niet anders dan uw ouders vertellen wat er aan de hand was. Aan uw vrouw vertelde u echter geen details. U werd thuis verzorgd door een buurman, die destijds dokter was geweest.

In overleg met uw ouders besloot u uiteindelijk dat het beter zou zijn om definitief te vertrekken. Uw vrouw zag dit echter niet zitten omwille van haar zieke moeder. Daarom vertelden jullie haar dat jullie tijdelijk naar Moskou zouden gaan totdat de problemen voorbij waren. In Moskou brachten jullie haar vervolgens op de hoogte van de ernst van de problemen, zodat ze toch instemde om de Russische Federatie te verlaten.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 13 februari 2009. Vanuit Grozny reisde u samen met uw gezin en moeder met de trein naar Moskou, waar jullie enkele dagen overnachtten in een hotel. Vervolgens reisden jullie via Brest (in Belarus) met de trein naar Polen, dat jullie bereikten op 19 februari 2009. Uw moeder reisde mee tot Brest.

Vanuit Polen nam u op 2 maart 2009 samen met uw gezin een minibus naar België, dat u bereikte op 3 maart 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van deze asielaanvraag werd op 29 september 2009 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenaamde 26 quater) aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag. U keerde echter niet naar Polen terug en vroeg op 8 juli 2011 een tweede maal asiel aan in België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. D., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten aangezien u rebellen bevoorraadde.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u door de autoriteiten geviseerd werd omdat u sinds begin 2008 (CGVS, p. 13) goederen verkocht aan rebellen. Deze goederen waren afkomstig uit de handelszaak van uw ouders, die zich in Shatoi bevond en officieel geregistreerd was (CGVS, p. 5-6).

U slaagde er echter niet in enig document voor te leggen waaruit blijkt dat uw ouders inderdaad een winkel uitbaatten en deze winkel ook officieel geregistreerd was.

Daarnaast gaf u aan dat u op 31 januari 2009 op weg naar huis door de politie gearresteerd werd. U had de namiddag doorgebracht op de universiteit in Grozny om er te studeren voor uw examen (CGVS, p. 9 en 14).

U kon evenwel geen enkel tastbaar bewijs overmaken van het feit dat u in 2009 ingeschreven was aan de olie-universiteit in Grozny.

U legde wel twee convocaties voor volgens dewelke u zich diende aan te melden bij de ROVD van het Lenindistrict te Grozny.

Deze convocaties vermelden echter niet in welke hoedanigheid u zich moest aanbieden noch in het kader van welke zaak. Ook de uitreikingsinstantie en haar contactgegevens ontbreken. Beide documenten zijn bijgevolg onvoldoende om te concluderen dat u in Tsjetsjenië problemen zou kennen met de autoriteiten omdat u goederen verkocht aan rebellen.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u zelf werkzaam was voor de autoriteiten, meer bepaald als bewaker bij de militaire bank in Shatoi, die ressorteert onder de politie, en u in het kader van deze functie zelf ook over een legitimatie van de politie beschikte (CGVS, p. 5 en 7).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u vanuit Tsjetsjenië met uw eigen internationaal paspoort, dat u persoonlijk afhaalde in 2008, naar Polen bent gereisd (CGVS, p. 9).

Het feit dat u bij het oversteken van de grens niet gearresteerd werd, toont aan dat u niet geseind stond, daar dit paspoort werd opgesteld met uw originele persoonsgegevens.

Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan uw bewering vervolgd te worden door de autoriteiten.

U maakte voorts evenmin aannemelijk dat er vandaag in uw hoofde nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat.

Zo heeft er zich sinds uw aankomst in België niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen.

U haalde wel aan dat de tweede convocatie werd afgeleverd op het moment dat u zich reeds in Polen bevond en deze convocatie er kwam omdat u niet was ingegaan op de eerste (CGVS, p. 10).

Opmerkelijk genoeg kwamen er daarna geen convocaties meer (CGVS, p. 17), niettegenstaande u ook op de tweede convocatie niet inging aangezien u op dat moment in Polen verbleef.

Ook uw familieleden werden merkwaardig genoeg met rust gelaten (CGVS, p. 17), hoewel de goederen die u aan de rebellen verkocht afkomstig waren uit de handelszaak van uw ouders en niet enkel uw ouders, maar ook uw zus deze winkel uitbaatte (CGVS, p. 5).

U kon de Belgische asielinstanties bijgevolg geen enkel element aanreiken waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw door de autoriteiten lastiggevallen zou worden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er tevens op gewezen worden dat u over een intern vluchtalternatief kan beschikken.

Zo heeft uw vrouw nog verschillende familieleden elders in de Russische Federatie, waaronder een tante in Machatsjkala (in de republiek Dagestan) (CGVS vrouw, p. 6 en 13).

Aangezien u niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 17-18), wat ook blijkt uit het feit dat u zonder problemen de grens kon oversteken, beschikt u bijgevolg over de mogelijkheid om u elders in de Russische Federatie te vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw moeder, een getuigschrift van middelbaar onderwijs en de enveloppe waarin de eerder vermelde convocaties naar België werden opgestuurd) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte alsook de kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw moeder en geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Het getuigschrift van middelbaar onderwijs bevat enkel informatie met betrekking tot uw opleiding en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Net als de door u voorgelegde enveloppe, ten slotte, waaruit enkel blijkt dat uw zus Mi. D. (...) (O.V. 6.169.212) in België documenten heeft ontvangen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, E. T. (...) (O.V. 6.397.868), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de asielaanvragen van uw zus Mi. D. (...) (O.V. 6.169.212) en broer Mu. D. (...) (O.V. 6.169.435) werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling.

Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissingen genomen werden op basis van hun persoonlijke verklaringen alsook op grond van mijn inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie.

Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien dat uw problemen geen verband houden met die van hen (CGVS, p. 5-6).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, E. T., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 28 oktober 1984 in het Tsjetsjeense dorp Noviye Atagi.

Voor uw huwelijk woonde u echter samen met de rest van uw gezin in de Russische regio Volgograd.

In augustus 2005 verhuisde u naar het Tsjetsjeense dorp Dachu-Borzoi, waar uw man, M. D. (...) (O.V. 6.397.868), verbleef, met wie u op 21 juni 2006 officieel huwde.

Uw moeder en halfbroer vestigden zich eveneens in Tsjetsjenië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Hij kreeg problemen met de ordediensten omdat hij goederen had verkocht aan de rebellen.

Om die reden werd hij in januari 2009 door middel van een convocatie opgeroepen om zich aan te melden bij de ROVD van de Leninwijk in Grozny. U was hiervan op dat moment echter niet op de hoogte.

Op 31 januari 2009 kwam uw man niet naar huis. Het gebeurde echter wel vaker dat hij in de examens bij zijn tante bleef overnachten, dus maakte u zich geen zorgen. Toen hij de volgende dag terug thuis kwam, was hij evenwel ernstig toegetakeld. Hij was gewond in het gezicht en zijn romp was bezaaid met blauwe plekken. Hij vertelde dat hij meegenomen was, maar gaf verder geen uitleg. U raadpleegde een oude buurman, die dokter was geweest, en vroeg hem uw man te onderzoeken. Hij schreef medicijnen voor en gedurende de daarop volgende dagen werd uw man thuis verzorgd. Eenmaal hij aan de beterhand was, vertrokken jullie op aanraden van uw schoonouders naar Moskou, waar jullie zouden afwachten tot de zaken bekoeld waren. In Moskou vernam u echter wat er werkelijk aan de hand was.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 13 februari 2009.

Vanuit Grozny reisde u samen met uw gezin en schoonmoeder met de trein naar Moskou, waar jullie enkele dagen overnachtten in een hotel. Vervolgens reisden jullie via Brest (in Belarus) met de trein naar Polen, dat jullie bereikten op 19 februari 2009. Uw schoonmoeder reisde mee tot Brest.

Vanuit Polen nam u op 2 maart 2009 samen met uw gezin een minibus naar België, dat u bereikte op 3 maart 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van deze asielaanvraag werd op 29 september 2009 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenaamde 26 quater) aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag.

U keerde echter niet naar Polen terug en vroeg op 8 juli 2011 een tweede maal asiel aan in België. Ondertussen had u bovendien nog nieuwe problemen gekregen.

In het voorjaar van 2010 slaagde u er plots niet meer in om uw moeder te bereiken in Tsjetsjenië. Uiteindelijk nam u contact op met haar buurvrouw, die u vertelde dat uw moeder eveneens problemen

gekreken had. Als advocate had ze een jongeman verdedigd die in Tsjetsjenië in de gevangenis zat. Nog voor uw moeder erin geslaagd was de man vrij te krijgen, was hij echter gestorven als gevolg van tuberculose. De familie van de jongeman had uw moeder intussen al betaald en spande daarom zelf een proces aan tegen uw moeder, die vervolgens gearresteerd en gedurende enkele dagen in de gevangenis opgesloten werd.

Ze kwam vrij na betaling van losgeld en vluchtte daarna naar Baku (in Azerbeidzjan), waar ze tot op vandaag verblijft.

Uw halfbroer, die nog bij uw moeder woonde, slaagde er bij haar arrestatie in te ontsnappen en vluchtte naar Moskou. Omdat hij dezelfde familienaam als uw moeder draagt, krijgt hij er echter geen paspoort aangezien uw moeder officieel opgespoord wordt in Tsjetsjenië."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, E. T., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten enerzijds omdat uw man in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten aangezien hij goederen had verkocht aan rebellen.

Daarnaast kan u niet naar Tsjetsjenië terugkeren omwille van uw moeder, die er na uw vertrek eveneens problemen kreeg en vandaag in Tsjetsjenië officieel gezocht wordt.

Wat de problemen van uw man betreft, moet erop gewezen worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M. D. (...) (O.V. 6.397.868), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ten aanzien van u omwille van zijn problemen evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, M. D. (...) (O.V. 6.397.868) werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten aangezien u rebellen bevoorraadde.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde immers dat u door de autoriteiten gevisieerd werd omdat u sinds begin 2008 (CGVS, p. 13) goederen verkocht aan rebellen. Deze goederen waren afkomstig uit de handelszaak van uw ouders, die zich in Shatoi bevond en officieel geregistreerd was (CGVS, p. 5-6). U slaagde er echter niet in enig document voor te leggen waaruit blijkt dat uw ouders inderdaad een winkel uitbaatten en deze winkel ook officieel geregistreerd was. Daarnaast gaf u aan dat u op 31 januari 2009 op weg naar huis door de politie gearresteerd werd. U had de namiddag doorgebracht op de universiteit in Grozny om er te studeren voor uw examen (CGVS, p. 9 en 14). U kon evenwel geen enkel tastbaar bewijs overmaken van het feit dat u in 2009 ingeschreven was aan de olie-universiteit in Grozny.

U legde wel twee convocaties voor volgens dewelke u zich diende aan te melden bij de ROVD van het Lenindistrict te Grozny. Deze convocaties vermelden echter niet in welke hoedanigheid u zich moest aanbieden noch in het kader van welke zaak. Ook de uitreikingsinstantie en haar contactgegevens ontbreken. Beide documenten zijn bijgevolg onvoldoende om te concluderen dat u in

Tsjetsjenië problemen zou kennen met de autoriteiten omdat u goederen verkocht aan rebellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u zelf werkzaam was voor de autoriteiten, meer bepaald als bewaker bij de militaire bank in Shatoi, die ressorteert onder de politie, en u in het kader van deze functie zelf ook over een legitimatie van de politie beschikte (CGVS, p. 5 en 7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet vastgesteld worden dat u vanuit Tsjetsjenië met uw eigen internationaal paspoort, dat u persoonlijk afhaalde in 2008, naar Polen bent gereisd (CGVS, p. 9). Het feit dat u bij het oversteken van de grens niet gearresteerd werd, toont aan dat u niet geseind stond, daar dit paspoort werd opgesteld met uw originele persoonsgegevens. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan uw bewering vervolgd te worden door de autoriteiten.

U maakte voorts evenmin aannemelijk dat er vandaag in uw hoofde nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat. Zo heeft er zich sinds uw aankomst in België niets meer voorgedaan met betrekking tot uw problemen. U haalde wel aan dat de tweede convocatie werd afgeleverd op het moment dat u zich reeds in Polen bevond en deze convocatie er kwam omdat u niet was ingegaan op de eerste (CGVS, p. 10). Opmerkelijk genoeg kwamen er daarna geen convocaties meer (CGVS, p. 17), niettegenstaande u ook op de tweede convocatie niet inging aangezien u op dat moment in Polen verbleef. Ook uw familieleden werden merkwaardig genoeg met rust gelaten (CGVS, p. 17), hoewel de goederen die u aan de rebellen verkocht afkomstig waren uit de handelszaak van uw ouders en niet enkel uw ouders, maar ook uw zus deze winkel uitbaatte (CGVS, p. 5). U kon de Belgische asielinstanties bijgevolg geen enkel element aanreiken waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw door de autoriteiten lastiggevallen zou worden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er tevens op gewezen worden dat u over een intern vluchtalternatief kan beschikken. Zo heeft uw vrouw nog verschillende familieleden elders in de Russische Federatie, waaronder een tante in Machatsjkala (in de republiek Dagestan) (CGVS vrouw, p. 6 en 13). Aangezien u niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 17-18), wat ook blijkt uit het feit dat u zonder problemen de grens kon oversteken, beschikt u bijgevolg over de mogelijkheid om u elders in de Russische Federatie te vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw moeder, een getuigschrift van middelbaar onderwijs en de enveloppe waarin de eerder vermelde convocaties naar België werden opgestuurd) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte alsook de kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw moeder en geboorteaktes van uw kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het getuigschrift van middelbaar onderwijs bevat enkel informatie met betrekking tot uw opleiding en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Net als de door u voorgelegde enveloppe, ten slotte, waaruit enkel blijkt dat uw zus Mi. D. (...) (O.V. 6.169.212) in België documenten heeft ontvangen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, E. T. (...) (O.V. 6.397.868), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de asielaanvragen van uw zus Mi. D. (...) (O.V. 6.169.212) en broer Mu. D. (...) (O.V. 6.169.435) werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissingen genomen werden op basis van hun persoonlijke verklaringen alsook op grond van mijn inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie. Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien dat uw problemen geen verband houden met die van hen (CGVS, p. 5-6).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van

strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Wat de problemen van uw moeder betreft, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de door u aangehaalde problemen. U verklaarde immers dat uw moeder eind maart of begin april 2010 gearresteerd en opgesloten werd omdat ze geld in ontvangst had genomen voor het verdedigen van een cliënt, die uiteindelijk overleed als gevolg van tuberculose nog vooraleer uw moeder hem uit de gevangenis kon vrij krijgen. De familie van de overledene diende daarom officieel klacht in tegen uw moeder (Vragenlijst DVZ, nr. 5 en CGVS, p. 12). U kon echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat uw moeder advocate was. U slaagde er evenmin in enig bewijs voor te leggen van de zaak waarin uw moeder als advocate optrad. U kon ook geen enkel document aanreiken waaruit blijkt dat uw moeder naar aanleiding hiervan daadwerkelijk gearresteerd, vastgehouden en zelfs mishandeld werd (CGVS, p. 11). Bij haar vrijlating zou uw moeder bovendien een uitreisverbod ondertekend hebben, wat u evenmin hard kon maken. Voorts vertelde u dat uw moeder tot op vandaag in Tsjetsjenië officieel gezocht wordt (CGVS, p. 12). Ook deze beweringen kon u met geen enkel document staven. Tot slot zei u nog dat een kennis van uw moeder reeds anderhalf jaar probeert om haar onschuld te bewijzen. U kon evenwel geen enkel stuk voorleggen dat aantoonde dat deze kennis stappen heeft ondernomen om uw moeder vrij te pleiten. U voerde wel aan dat de documenten die de problemen van uw moeder kunnen aantonen zich in Tsjetsjenië bevinden en uw moeder zelf onmogelijk naar Tsjetsjenië kan terugkeren om deze op te halen (CGVS, p. 13). Zoals reeds aangehaald, verklaarde u echter dat een bevriende collega de zaak van uw moeder behartigt en beloofde u dat u samen met uw advocate binnen de 3 weken enig begin van bewijs zou proberen te bemachtigen (CGVS, p. 13-14). Maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal nog geen enkel document ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u geen enkele gedetailleerde informatie verschaffen over de persoon die uw moeder als advocate verdedigde en met wiens familie ze vervolgens problemen kreeg. U wist immers niet wie de jongeman was die uw moeder verdedigde (CGVS, p. 12) noch waarom hij precies in de gevangenis zat (CGVS, p. 13). U had ook geen idee of er over zijn zaak ooit iets in de media verschenen was (CGVS, p. 13). Daarnaast kon u niet vertellen hoeveel losgeld uw tante had betaald voor de vrijlating van uw moeder (CGVS, p. 13) en kon u evenmin informatie geven over het statuut van uw moeder in Azerbeidzjan (CGVS, p. 12-13). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde info zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

U maakte tot slot niet aannemelijk waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U voerde wel aan dat u zich niet bij uw familie in de regio Volgograd kon vestigen omdat deze familieleden afstand hebben genomen van uw moeder omdat het in uw cultuur een schande is dat uw moeder gezocht werd (CGVS, p. 14). U vermeldde eveneens dat uw broer in Moskou geen paspoort kon krijgen omdat hij dezelfde familienaam draagt als uw moeder (CGVS, p. 12). Er moet echter op gewezen worden dat u niet dezelfde familienaam draagt als uw moeder (CGVS, p. 14). Zij draagt immers de familienaam van haar tweede echtgenoot, namelijk A. (...), en werkte ook onder die naam (CGVS, p. 7 en Verklaring DVZ, nr. 12-13). Zelf heeft u de familienaam T. (...), zoals ook op uw geboorteakte en in uw binnenlands paspoort vermeld staat. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u nog een tante hebt in Machatsjkala (in Dagestan). Zij heeft het losgeld betaald voor de vrijlating van uw moeder (CGVS, p. 13) en heeft haar dus niet verstoten. Gelet op het feit dat uw overige familieleden tot op vandaag geen problemen hebben gekend omwille van uw moeder omdat ze een andere familienaam hebben (CGVS, p. 13) en u vandaag zelf niet officieel gezocht wordt (CGVS, p. 14), zou u zich bijgevolg bij uw tante in Dagestan kunnen vestigen en beschikt u dus over een intern vluchtalternatief.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een getuigschrift van middelbaar onderwijs en een kopie van de eerste pagina van het binnenlands paspoort van uw schoonmoeder) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en binnenlands paspoort alsook uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het getuigschrift middelbaar onderwijs geeft enkel informatie aangaande uw opleiding, terwijl de kopie van de eerste pagina van het binnenlands Russisch paspoort van uw schoonmoeder, ten slotte, enkel haar identiteitsgegevens bevat.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 7 november 2011 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/4, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekers bevestigen dat ze geen documenten voorlegden, maar menen dat dit geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van het asielrelaas; zij voeren aan dat ze hun problemen onder de aandacht hebben kunnen brengen en convocaties hebben bijgebracht; ze dachten niet aan "indirecte bewijzen".

Ze stellen nog dat ze zullen proberen om meer stukken te bekomen maar wijzen er echter op dat dit niet zo gemakkelijk zal zijn omdat de ouders van verzoeker niet meer in Tsjetsjenië verblijven maar in Oekraïne.

Verder benadrukken ze dat verzoeker "op gedetailleerde wijze uitlegde hoe de winkel van zijn ouders werkte alsook dat zij belastingen betaalden en verzekerd zijn"; uit het verhoor blijkt volgens hen aldus duidelijk dat verzoeker wel degelijk in de winkel van zijn ouders werkte.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat uit het feit dat verzoeker met zijn internationaal paspoort kon reizen en aan de grens niet werd tegengehouden, blijkt dat hij niet geseind stond, antwoorden verzoekers dat de commissaris-generaal een dubbelzinnige houding aanneemt ten aanzien van het bezit van paspoorten; het achterhouden van een paspoort leidt volgens hem tot het ondermijnen van de geloofwaardigheid van het relaas terwijl het voorleggen ervan volgens hem de ongegrondheid van de voorgehouden vrees bevestigt.

Voorts merken verzoekers op dat het feit dat verzoeker niet geseind staat, niet betekent dat hij geen problemen kende met de autoriteiten maar aangeeft dat de problemen van verzoeker door de autoriteiten "nog niet "geofficialiseerd" werden". Verzoekers menen dat de bestreden beslissing dit -op p. 3- ook expliciet vermeldt.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat er zich in hoofde van verzoekers niets meer heeft voorgedaan sinds hun aankomst in het Rijk, antwoorden verzoekers "dat dit toch onmogelijk als argument kan worden weerhouden". Ze zijn van mening dat het "nagal logisch" is dat verzoeker niet meer wordt lastiggevallen in zijn land van herkomst als hij dit land is ontvlucht; ook het feit dat sommige familieleden niet lastiggevallen worden doet volgens hen geen afbreuk aan hun vrees voor vervolging.

Aangaande de stelling in de bestreden beslissing dat er een vluchtalternatief bestaat, laten verzoekers gelden dat de autoriteiten verzoeker actueel misschien niet officieel zoeken, maar dat dit steeds kan veranderen. Ze voegen er aan toe *“dat, bovendien, officieus gezocht worden in Tsjetsjenië even erg is als officieel gezocht worden”*; ze verwijzen hieromtrent naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt *“over de vele misbruiken van de autoriteiten en het vele geweld in de regio”* en besluiten dat ze geen intern vluchtalternatief hebben.

Verzoekers verwijzen tevens naar de nota van het UNHCR over *“Burden of proof in refugee claims”*.

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat verzoeker zichzelf tegenspreekt, dat de commissaris-generaal ook niet hard kan maken dat verzoeker anderen tegenspreekt, dat in de bestreden beslissing nergens elementen worden aangehaald die manifest strijdig zijn met verzoekers asielrelaas, dat de commissaris-generaal de feiten interpreteert *“op zulke manier dat deze zijn eigen verhaal bevestigen”* en dat de verklaringen van verzoeker coherent en plausibel zijn en niet haaks staan op algemeen bekende informatie.

Verzoekers vragen zich af stellen *“welke bewijzen het CGVS dan wenst ter ondersteuning van dit verhaal”* en wijzen er op dat de bestreden beslissing *“nergens, maar dan ook nergens”* stelt dat er sprake is van een incoherent asielrelaas; volgens hen haalt de commissaris-generaal *“maar één relevante tegenstrijdigheid aan”*.

Verzoekers besluiten dat hun coherent asielrelaas voldoende is om te besluiten tot de gegrondheid van hun vrees en verwijzen hiervoor naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers voeren nog aan dat de commissaris-generaal er zich makkelijk van af maakt bij de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet; dat hij geen rekening houdt met *“de reële situatie in Tsjetsjenië”* die nog steeds niet verbeterd is.

Het verzoekschrift schetst vervolgens de situatie in Tsjetsjenië en Dagestan en laat gelden dat er sprake is van een risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ze voeren eveneens aan dat er in Tsjetsjenië een binnenlands gewapend conflict aan de gang is en dat een officieel *“staak het vuren”* niet impliceert dat het conflict beëindigd werd.

Verzoekers verwijzen naar rapporten waaruit volgens hen blijkt dat er in Tsjetsjenië geen duurzame vrede is en dat mensenrechtenschendingen er legio zijn.

Onder verwijzing naar artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), stellen verzoekers dat er door de commissaris-generaal geen individualisatie van de vrees kan worden geëist.

Verzoekers wijzen vervolgens op de band tussen de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekers argumenteren dat dit artikel het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling expliciet viseert en dat ook dit artikel geen geïndividualiseerde vrees vraagt; ze verwijzen hiervoor naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die volgens hen de penibele situatie in de Kaukasus aantonen. Het verzoekschrift verwijst naar informatie afkomstig van Caucaz.com, *“Le monde”* en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en *“Amnesty International”*, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het *“Country Report on Human Rights Practices – Russia”* en *“ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally...”*.

Het verzoekschrift maakt eveneens melding van een arrest van het EHRM inzake Khutsayev t. Rusland en twee arresten van de Raad.

Verzoekers besluiten hieruit dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus *“volledig uitblijft en haaks staat op alle gegeven informatie”*.

Hun vrees in geval van terugkeer naar de Noordelijke Kaukasus is volgens hen duidelijk gegrond; hun asielrelaas weerspiegelt dit willekeurig geweld en toont volgens hen in concreto aan dat ze het slachtoffer waren van *“gruwelijkheden en bovendien, omwille van zijn etnische origine, aan kunnen tonen in de toekomst nog slachtoffer te zullen zijn hiervan”*.

Verzoeker vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, E. T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M. D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° vreemdelingenwet. Daarenboven tonen verzoekers in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift dat ze geen documenten voorlegden, maar menen dat dit geen afbreuk doet aan het asielrelaas; ze dachten niet aan de *“indirecte bewijzen”*. Zij laten dienaangaande gelden dat ze zullen proberen deze documenten te bekomen, maar dat dit niet zo gemakkelijk is gezien ze aan de ouders van verzoeker niet kunnen vragen hen deze documenten te bezorgen. Verzoekers benadrukken tevens dat verzoeker *“op gedetailleerde wijze uitlegde hoe de winkel van zijn ouders werkte alsook dat zij belastingen betaalden en verzekerd zijn”* en dat hij aldus wel degelijk in de winkel van zijn ouders werkte. Ze stellen per aangetekend schrijven van 29 november 2011 nieuwe stukken te hebben bijgebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de voorgehouden problemen. Zo legden ze geen bewijs voor waaruit blijkt dat de ouders van verzoeker een winkel uitbaatten, noch dat deze winkel ook officieel geregistreerd was, noch een bewijs van het feit dat verzoeker in 2009 ingeschreven was aan de olie-universiteit in Grozny.

Er werden wel twee convocaties neergelegd, maar deze vermelden niet in welke hoedanigheid verzoeker zich moest aanbieden, noch in het kader van welke zaak; ook ontbreken op de oproepingen de uitreikingsinstantie en haar contactgegevens. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht beslist dat dit gebrek aan bewijzen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

Verzoekers brengen per aangetekend schrijven van 29 november 2011 drie stukken bij. Dit schrijven vermeldt enkel dat *“U zal in bijlage nieuwe elementen vinden in dit dossier”* en laat dus na deze stukken te duiden.

De Raad stelt ook vast dat de stukken kleurenfotokopieën zijn waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien dergelijke stukken door knip-en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Het blijkt ook dat deze stukken respectievelijk dateren van 12.11.2010, 24.05.2011, en z.d. (27 maart 2007 ?); er wordt niet aangetoond waarom deze *“nieuwe elementen”* niet eerder in de procedure konden worden voorgelegd, zoals vereist in artikel 39/69, § 1, 2de lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad neemt deze stukken derhalve niet aan tot bewijs.

De Raad gaat niet in op de polemiek die verzoekers willen ontwikkelen door te argumenteren dat de commissaris-generaal een dubbelzinnige houding aanneemt ten aanzien van het bezit van paspoorten. De Raad stelt vast dat blijkt dat verzoeker bij het oversteken van de landsgrens niet tegengehouden werd -en derhalve niet geseind stond- alhoewel hij met zijn eigen internationaal paspoort reisde.

Het besluit in de bestreden beslissing dat, indien verzoeker werkelijk werd vervolgd door de autoriteiten zoals hij voorhoudt, het niet aannemelijk is dat hij zonder problemen de grens kon oversteken, is terecht. De uitleg in het verzoekschrift dat het feit dat verzoeker niet geseind stond -alhoewel hij geen gevolg heeft gegeven aan oproepingen-, niet betekent dat hij geen problemen kende met de autoriteiten, dat verzoekers problemen met de autoriteiten *“nog niet geofficialiseerd”* werden, is niet meer dan een blote bewering waaraan de Raad geen waarde hecht.

In dit verband mag ook niet onvermeld worden gelaten dat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 5) zelf stelde dat *“officieus gezocht worden in Tsjetsjenië even erg is als officieel gezocht worden”* waarmee hijzelf de bovenstaande ‘onaannemelijkheid’ versterkt.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat er zich niets meer heeft voorgedaan sinds de verzoeker in België is aangekomen, wordt gerposteerd dat dit *“nogal logisch”* is aangezien hij niet meer in zijn land van herkomst verblijft; ook het feit dat sommige familieleden actueel niet lastiggevallen worden doet volgens hen geen afbreuk aan de vrees voor vervolging.

De Raad merkt op dat verzoekers zich beperken tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze in gebreke blijven.

Indien verzoeker ongehinderd de grens van zijn land kon overschrijden -dus buiten medeweten van de autoriteiten-, is de ‘logica in het verzoekschrift dat hij niet meer in zijn land verblijft’, de overheden onbekend.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er actueel in verzoekers hoofde nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat; er kwamen na de tweede convocatie geen convocaties meer,

niettegenstaande verzoeker ook op de tweede convocatie -toen hij zich ook buiten zijn land, in Polen, bevond- niet is ingegaan.

Ook de 'merkwaardigheid' dat de familieleden van verzoeker door de autoriteiten met rust werden gelaten, hoewel de goederen die verzoeker verkocht aan de rebellen afkomstig waren uit de winkel van zijn ouders, keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoekers argumenteren tegen de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief, dat de autoriteiten verzoeker misschien niet officieel zoeken op dit moment, maar dat dit nog steeds kan veranderen en *"dat, bovendien, officieus gezocht worden in Tsjetsjenië even erg is als officieel gezocht worden"* (zie het verzoekschrift, p. 5).

De Raad wijst er dienaangaande op dat, om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van de overheden van het land van herkomst niet kan of wil invoeren. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten. De Raad stelt vast dat verzoekster nog verschillende familieleden elders in de Russische Federatie heeft, waaronder een tante in Machatsjkala (Republiek Dagestan).

Het feit dat verzoeker stelt niet officieel gezocht te worden en in bezit van zijn eigen reispaspoort zijn land voor Polen kon verlaten, wijst op de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief.

In het verzoekschrift wordt ook nog aangevoerd dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat verzoeker zichzelf tegenspreekt, dat de commissaris-generaal ook niet hard kan maken dat verzoeker anderen tegenspreekt, dat nergens in de bestreden beslissing feiten worden aangehaald die manifest strijdig zijn met verzoekers asielrelaas, dat de verklaringen van verzoeker coherent en plausibel zijn en niet haaks staan op algemeen bekende informatie, dat de bestreden beslissing *"nergens, maar dan ook nergens"* stelt dat er sprake is van een incoherent asielrelaas en dat hun coherent asielrelaas voldoende is om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van hun vrees.

Deze opmerkingen doen de waarheid geweld aan.

Waar verzoekers rechtspraak van het EHRM en de Raad aanhalen om hun argumenten te ondersteunen, benadrukt de Raad dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen, onderzocht te worden.

2.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op artikel 3 EVRM.

Dit artikel stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekers halen verschillende rapporten aan die de penibele situatie in Tsjetsjenië zouden aantonen: informatie afkomstig van Caucaz.com, *"Le monde"* en andere kranten, OSAR, een rapport van de Verenigde Naties en Amnesty International, een rapport van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa, een getuigenis van het Centrum voor Mensenrechten, het *"Country Report on Human Rights Practices – Russia"* en *"ECRE Guidelines on the treatment of Chechen internally..."*.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals gesteld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. De Raad laat deze informatie prevaleren op de inhoud van de door verzoekers bijgebrachte voormelde stukken.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 20 september 2011 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door hun advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven trouwens niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE